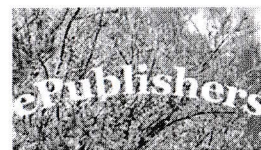

Cornelia Grosu-Soare

VACANȚELE
IUBIRII

Roman

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	8
----------------------	---

PARTEA I O SĂ-ȚI CALC PE URME!

1. Scrisoare către soțul meu (În loc de prolog)	11
2. Mărturisirea	13
3. Provocarea	17
4. Prietenul meu Jurnalul	19
5. Aparatul de fotografiat	25
6. Primul sărut	27
7. Primul cadou	32
8. Carul Mare	35
9. Vacanța de iarnă clasa a X-a	38
10. O să-ți calc pe urme!	42
11. Revelion 1966	47
12. Taxa pentru bal	51

PARTEA A II-A PE CĂRARE SUB UN BRAD

1. Primul bal	55
2. La scăldat	66
3. La nunta Ginei	72

4. Ziua binecuvântată	77
5. Pe cărare sub un brad	83
6. Un cadou altfel	89

PARTEA A III-A DEZAMĂGIRI ȘI SUFERINȚĂ

1. Revelion 1967	95
2. Sania trasă de cai	102
3. Trădarea	105
4. Buna-Vestire	109
5. Gaudeamus	114
6. Ziua binecuvântată	118
7. Despărțirea	120

PARTEA A IV-A MAȘINA TIMPULUI

1. Căminul studențesc	127
2. Moartea bunicii	138
3. Ziua binecuvântată	143
4. Dă-mi scrisorile înapoi	146
5. Mama scrisorilor urâte	151
6. De vorbă cu mine	158
7. Epilog	174

CUVÂNT ÎNAINTE

*„Un manuscris de demult cuprinde secretul vieții noastre.
Trăiește clipa pentru a-ți păstra sufletul viu!”*

Paulo Coelho

Am început să scriu cartea în dorința de a da viață unui vis al tinereții mele.

Cu ajutorul jurnalului meu, am re trăit toate momentele înălțătoare ale iubirii din vremurile de demult. Numai așa puteam să descriu sentimentele și trăirile, călătorind în trecut.

Bucuriile, îndoilele, acceptarea greșelilor, temerile despărțirii și multe altele au readus la viață iubirea și prietenia care m-au însoțit vreme de peste cincizeci de ani.

Pentru mine primul meu prieten a rămas cel mai neasemuit dar primit de la Dumnezeu.

Înainte de a invita și pe alții să cunoască povestea adevărată descrisă în această carte, consider că meriți să rămâi eroul meu, dragă Sandy!

Autoarea

PARTEA I

O SĂ-ȚI CALC PE URME!

1. SCRISOARE CĂTRE SOȚUL MEU (ÎN LOC DE PROLOG)

Luni 6 august 2018

Dragul meu,

Azi am fi aniversat împreună ziua ta de naștere. Ai fi împlinit 72 de ani. Cu acest prilej ți-aș fi pregătit o zi aniversară frumoasă, cu o masă plină, cu bunătățile care îți plăceau cel mai mult și cu un tort aniversar, al 47-lea pe care l-aș fi pregătit cu mâinile mele. Casa ar fi fost plină de oaspeții pe care i-ai fi invitat. Tu te-ai fi așezat strategic în capul mesei, într-un loc din care să nu poți ieși ușor, ci mai degrabă să-mi poți porunci:

– Neli, te rog, mai adu tu o sticlă cu apă minerală, că eu sunt blocat aici!

Apoi te-ai fi ocupat de muzică, invitând pe rând toate doamnele la dans. Pe mine m-ai fi invitat prima. Ai fi pândit să am mâinile ocupate, ca să nu mă împotrivesc sub pretextul că aș fi avut treabă, mi-ai fi luat din mâini obiectele pe care le-aș fi avut și le-ai fi înșirat pe unde apucaai, pe mese, dulapuri, prin curte, ca să mă necăjești.

Abia astăzi am realizat, că în atâția ani eu ți-am scris doar o singură scrisoare, pe care nici nu ai citit-o, pentru că nu ai aflat vreodată despre ea. Era o scrisoare de adio pe care ți-am scris-o în ianuarie 2007, cu o zi înainte de operația mea, când mi se dăduseră doar puține șanse de supraviețuire. În acea scrisoare îmi ceream iertare pentru toate greșelile pe care le făcusem față de tine și te

Re: eliberam din chingile căsătoriei, dându-ți libertatea și binecuvântările mele, de a duce în continuare o viață după placul tău.

De fapt scrisesem mai multe scrisori pentru cei dragi: mamei, fiicei noastre, surorii, fratelui și celei mai bune prietene. Le-am pus pe desktopul calculatorului, la vedere, cu rugămintea ca cine va deschide calculatorul și le va găsi să le imprime și să le înmâneze destinatarilor.

Dar, nu a fost vrerea lui Dumnezeu să fie atunci sfârșitul meu. Așa că primul lucru pe care l-am făcut când m-am întors acasă de la spital, a fost să șterg toate scrisorile, fără a păstra copii.

Nu aveam de unde să știu că tu aveai să sfârșești înaintea mea, în urmă cu șapte ani, fără să putem să ne cerem iertare unul de la celălalt.

Azi, la ceas care nu mai este aniversar, mă învinovățesc.

Îmi asum vina că în ultima vreme am purtat corespondență cu primul meu prieten pentru care am nutrit o pasiune adolescentină în urmă cu 50 de ani.

Mă simt vinovată față de tine, că lui i-am scris atât de multe scrisori și ție nici măcar una.

Aceasta este prima și ultima scrisoare pe care ți-o scriu.

Nu vreau să te nedreptățesc. Pentru că, am fost toată vremea împreună, nu te-am trădat niciodată în toți anii cât am fost căsătorii și nici în cei șapte ani de doliu, de văduvie.

Pentru că am fost martoră la ultima ta împărțășanie, pentru că te-am iertat demult.

Sâmbătă merg la biserică la Sfânta Spovedanie. De obicei mergeam împreună. Acum va fi cel de-al șaptelea an când voi merge singură.

Iartă-mă!

Neli

2. MĂRTURISIREA

Sâmbătă 11 august 2018

Eu sunt Neli, fiică de preot. Am fost crescută și educată cu frică și cu credință în Dumnezeu. Tatăl meu mi-a fost duhovnic până când m-am căsătorit, la vârsta de 22 de ani. Nu am îndrăznit să-l mint sau să-i ascund adevărul și am învățat că cel mai greu lucru este acela de a-ți cere iertare atunci când greșești. Dar, nu poți cere să fii iertat, dacă tu nu poți să-i ierți pe cei care ți-au greșit.

Înainte de nunta mea, tata m-a chemat să mă spovedesc. La sfârșit mi-a spus că este ultima spovedanie la el și va trebui să-mi caut alt confesor. Am plâns atunci, dar mi-a explicat că nu se mai cădea după nuntă, că nu o să rămân o fetiță toată viața și anumite lucruri nu o să pot să le mai mărturisesc tatălui meu, chiar dacă este preot.

Următorul duhovnic a fost un coleg și bun prieten de-al tatălui meu, un om bine pregătit, cult și cu mult har, dar eu aveam alte așteptări. Nimeni nu-l putea înlocui pe tatăl meu. Spovedaniile mele nu mai semănau nici pe departe cu cele pentru care mă pregăteam dinainte, cu multă emoție.

Pe actualul meu duhovnic l-am cunoscut în Joia Mare a Paștelui, în anul 2000. Urma să ne mutăm în casa pe care o terminaserăm de construit, în apropiere de Biserica copilăriei mele.

Îmi amintesc și acum cât de disperată eram ca să nu rămân nespovedită și neîmpărțășită tocmai de Paște. Începea slujba și părintele a întrerupt spovedaniile când rândul a ajuns chiar în dreptul meu. Atunci am prins îndrăzneală și am zis:

— Părinte, sunt fată de preot și vă rog, nu mă lăsați!

Părintele s-a uitat la mine, mi-a făcut semn să mă apropii și mi-a zis:

— Ieși afară, înconjoară biserica și vino la ușa exterioară, la intrarea în altar! Așteaptă acolo!

Cred că eram roșie la față. Niciodată nu am îndrăznit să cer favoruri, mai ales în biserică. M-am grăbit să ies printre oameni și am ajuns la ușa indicată. Nu am așteptat aproape deloc. Ușa s-a deschis și noul meu confesor mi-a poruncit:

— În genunchi, pe pragul ușii!

M-am așezat în genunchi, m-a întrebat cum mă cheamă și cum l-a chemat pe tatăl meu, apoi m-a spovedit, de fapt m-a ascultat, aproape cum mă asculta tatăl meu. De atunci este duhovnicul meu, pe care îl caut ori de câte ori sunt în impas, am nevoie de ajutor, plec la drum lung în afara țării sau îmi planific să fac ceva important. A devenit doctorul spiritual al familiei pe care l-am regăsit după vreme îndelungată.

Am stabilit cu duhovnicul meu ziua în care să vin pentru Sfânta Spovedanie. Azi fiind ziua stabilită, m-am trezit foarte dimineată ca să ajung la timp la biserică.

Aveam multe lucruri de mărturisit și trebuia să mă pregătesc, să fac un rezumat cât mai scurt, fără să omit nimic. Oare ce ar fi zis părintele dacă în loc să vorbesc, să mă bâlbâi și să uit ceva important de mărturisit, i-aș fi înmânat o foaie de hârtie în care aș fi scris tot? Și să citească el ce scrisesem. Asta da, obrăznicie!

Mă îndreptam spre biserică. Stăteam pe scaun în autobuzul aproape gol. Repetam în gând ce vroiam să spun și mă temeam că nu sunt prea bine pregătită pentru ce aveam să mărturisesc. Aproape că îmi venea să amân pentru mâine, ca un elev care temându-se de o notă proastă, cere o amânare profesorului scuzându-se că nu învățase bine lecția de zi.

Începuse Liturgia când am ajuns. Biserica era plină de schele montate pentru renovarea interioară. Am intrat și m-am îndreptat spre altar. Ușa din stânga altarului s-a deschis și părintele meu duhovnic mi-a făcut semn să vin la el. Nu am apucat să zic nimic că mi-a și pus patrafirul pe cap și mi-a citit molifta pentru spovedanie, șoptindu-mi la ureche să-mi fac mărturisirea.

Atunci i-am spus adevărul pentru care am venit, schimbând aproape tot ce îmi repetasem în gând. Și am făcut asta în timp ce slujba era în plină desfășurare.

— Părinte, timpul pe care îl am, simt ca este prea scurt pentru tot ce aș vrea să mărturisesc.

Am ținut tot postul, mă rog dimineata și seara, și caut să duc o viață spirituală cât mai demnă pentru vârsta mea.

Cu toate acestea, în ultima vreme m-au încercat sentimente ciudate legate de tinerețea mea. În urmă cu puțin timp, m-am regăsit virtual cu primul meu prieten de care m-am despărțit în urmă cu 50 de ani și am reluat comunicarea cu acesta.

În toată perioada prieteniei noastre nu am avut relații nepotrivite. A fost cea mai curată, sinceră, frumoasă și invidiată prietenie din satul în care era atunci preot tatăl meu. Mergeam doar în vacanțe și mă întorceam la studii în București, la bunicii mei care m-au crescut.

Am fost dedicați învățăturii și am intrat amândoi la facultate, dar în orașe diferite.

Din motive de care abia ne mai aducem aminte, din toamna anului 1967, nu ne-am mai revăzut vreodată.

În prezent comunicăm mai ales prin scris și am vorbit de vreo patru sau cinci ori la telefon.

La început ne-am amintit unele lucruri și ne-am pus întrebări lămuritoare. Apoi ne-am reamintit că am trăit sentimente frumoase de iubire și ne-am dat seama că acestea au rămas și acum la fel de puternice.

Respect pe Eu am făcut apel și la unele dovezi, deoarece am un jurnal personal în care scriu încă de prin anul 1965, când aveam vârsta de 16 ani, lucru pe care l-a apreciat și prietenul meu.

Momentele de emoție și de entuziasm prilejuite de regăsire au fost foarte intense, dar au pălit în fața unei realități crude. Prietenul meu s-a îmbolnăvit și în urmă cu aproximativ două luni a fost operat având acea boală de care ne temem toți.

În prezent urmează un tratament de recuperare post operatorie și se simte foarte rău.

Cu toate acestea plănuiește să îmi facă o surpriză, să ne vedem și în viața reală.

Pe de alta parte și eu doresc să îi fac o surpriză scriind o carte la care am început deja să lucrez și aş vrea să i-o dedic în exclusivitate.

Toate acestea ne-au tulburat deopotrivă pe amândoi. Fiecare dintre noi are rostul lui, ne-am format fiecare câte o familie, avem copii mari și nepoți. Nu se pune problema unei apropieri nedemne între noi.

Sunt la răscruce și nu știu ce drumuri am în față ca să aleg unul. Alt ajutor nu am unde să cer decât aici. Poate mă ajutați...

Duhovnicul meu m-a ascultat cu atenție, după care, fără să-mi dea vreun răspuns sau vreun canon, m-a considerat demnă de Sfânta Împărtășanie. Nu m-a mai așteptat să-mi aprind lumânarea de la un sfeșnic din apropiere. A scos din buzunarul reverendei o cutie cu chibrituri și mi-a aprins chiar el lumânarea care aproape îmi tremura în mână.

Acum mă simt cu sufletul împăcat, descărcat de păcatele mărturisite. Dar ce o să fac de azi înainte sau ce cale voi urma?

Părintele m-a lăsat să descopăr singură care sunt căile și să aleg una dintre ele.

Nu poate alege nimeni în locul meu.

3. PROVOCAREA

În urmă cu șase ani, prin luna mai, am poposit câteva săptămâni în Brașov, unde am susținut niște cursuri de specialitate, organizate pentru pregătirea adulților.

Cu această ocazie, am profitat de compania celei mai bune prietene, Reli, despre care îmi place să spun că o cunosc de o viață.

Ne-am cazat în apropiere de sediul unde țineam cursurile, la un hotel unde rezervam locuri săptămânal.

Prietena mea nu avea nicio legătură cu activitatea mea de acolo. Era liberă să facă ce dorește, să se plimbe sau să facă vizite, câtă vreme eu țineam cursurile. Mă aștepta și ne plimbam în afara orelor de curs prin oraș, iar seara mâncam la un restaurant sau la o pizzerie. Nu ne-am plictisit niciodată una de prezența celeilalte. Întotdeauna am avut subiecte diferite pentru discuții interesante, care se prelungeau târziu în noapte.

Reli cunoștea foarte bine orașul și avea rude în Hărman, în Întorsura Buzăului și în Brașov. Îi cunoșteam aproape toate rudele, iar unele mă tratau ca și când făceam parte din marea lor familie.

Într-o zi, un nepot de-al lui Reli, Liviu, care locuia în Brașov, ne-a invitat să vizităm o mătușă la Întorsura Buzăului. Am acceptat cu mare plăcere, mai ales că aveam suficient timp să mă întorc la orele mele de curs.

Totodată aveam prilejul să revăd frumoasa localitate Poiana Florilor de care mă legau amintirile mele cele mai dragi și în care nu mai fusesem de foarte multă vreme.

În timpul călătoriei, am fost plină de emoții nebănuite de puternice, pierdută, dezorientată și melancolică. Drumul, pe care îmi condusesem autoturismul în urmă cu peste două decenii, peisajele, podul peste râul Târlung, casele, toate îmi păreau străine. Cu toate că de rândul acesta nu mai conduceam eu mașina și puteam să mă concentrez mai bine la ceea ce căutam cu ochii, casa parohială, biserița de sub deal unde a slujit tatăl meu, puntea peste Valea Teliului din dreptul Primăriei.

Tatăl meu a fost preot paroh în Poiana Florilor vreme de opt ani.

Eu și fratele meu Petru, ne-am născut, am crescut și am învățat în București la bunicii din partea mamei. Așteptam cu nerăbdare vacanțele ca să ne reîntoarcem în acel colț de rai, loc pe care îl numeam acasă. Acolo am trăit prima, frumoasa și unica poveste de iubire, în timpul vacanțelor.

La întoarcere, Liviu m-a întrebat dacă vreau să opresc undeva în sat. I-am mulțumit și l-am rugat să ne grăbim ca să nu întârziem la ore.

Nu avea rost, nu mai aveam pe cine să vizitez în sat, nu mai cunoșteam pe nimeni. În plus, cel pe care doream să-l revăd părăsise localitatea în urmă cu mulți ani și nu mai știam mare lucru despre el. Fiecare își făcuse un rost, o familie, o carieră. Eu promisem un bonus de la viață, trecusem printr-o perioadă foarte grea, devenisem văduvă de un an, aveam un alt statut cu care încă nu mă obișnuisem și orice emoție, indiferent de ce natură, îmi făcea rău.

4. PRIETENUL MEU JURNALUL

Jurnalul meu a fost întotdeauna refugiul meu, camera în care am depozitat și am ascuns comorile sufletului meu, amintiri neșterse, stivuite an de an. Deseori am făcut apel la notările mele din jurnal. Chiar și acum, când scriu toate acestea.

Împlinisem 16 ani când, în vacanța de vară a anului 1965, m-am îndrăgostit de Sandy, un băiat de aceeași vârstă cu mine.

În zilele de duminică sau de sărbătoare oamenii se întâlneau la mica biserică din sat, monument istoric, unde tatăl meu era preot paroh. Biserica devenea neîncăpătoare, lumea asculta slujba și de afară, din curte sau de lângă zidurile exterioare.

Eu aveam locul asigurat lângă mama mea, alături de jilțul de onoare care îi era destinat preotesei. Dar cea mai mare bucurie o aveam când îmi permitea să urc în podul bisericii, unde participam la slujbe, alături de mai multe fete și de femei tinere. Aveam un loc potrivit din care se vedea foarte bine tot interiorul bisericii și oamenii care erau prezenți acolo.

Până în acea vacanță nu am avut interes pentru vreun băiat.

Pe Sandy l-am văzut prima dată din podul bisericii. Mi-a atras atenția la început prin frumusețea fizică. Era deosebit, înăltuț, avea ochi frumoși și expresivi, părul ondulat și ceva care mă făcea să roșesc când privirile ni se întâlneau, mai mult sau mai puțin întâmplător, preț de câteva secunde. De fapt ridica din când în când privirea spre pod și mi-am dat seama că și el mă observase. Nu știam cine este, nici

Resp cum îl cheama, dar săgeata lui Cupidon îmi nimerise deja centrul inimii.

Nu mai puteam să-mi desprind privirile și sunt sigură că asta s-a observat imediat. Așa a început prima mea iubire, nu știu de unde, din interiorul meu, ieșind pur și simplu la suprafață cu o putere nebănuită, într-un loc neașteptat. Și din acel moment m-a prins în mrejele ei și nu mi-a mai dat drumul.

Mă împrietenisem cu fiica cea mare a cantorului, cu Mary, o fată de aceeași vârstă cu mine. După terminarea slujbei oamenii mai zăboveau puțin în curtea bisericii ca să mai stea de vorbă. În acea zi am ieșit împreună cu Mary și l-am observat pe băiatul cel frumos stând ca și cum ne aștepta. Mary l-a salutat:

– Servus, Sandy!

– Bună, Mary! i-a răspuns el uitându-se mai mult la mine.

Atunci am observat că de aproape era mult mai frumos decât îl văzusem eu de sus, din pod. Buzele frumos conturate într-un zâmbet larg scoteau la iveală o dantură sănătoasă, de un alb strălucitor. Și am mai observat ceva: avea niște urechiușe micuțe care se înroșiseră exagerat de mult, trădând emoțiile puternice care îl copleșiseră.

– Ea este Neli, fata lui domn' părinte, a mai spus Mary.

Apoi Mary mi s-a adresat mie:

– El este Sandy, vărul meu primar. Mama lui și cu mama mea sunt surori.

Nu am mai așteptat, am dat mâna cu Sandy. Când ne-am apropiat i-am observat albul cămășii și i-am simțit parfumul al cărui miros plutea fin în aer.

Până atunci nu țin minte să-mi fi transpirat mâinile. Dar și mâna lui era la fel de rece și de transpirată ca mâna mea.

Așa am făcut cunoștință cu el. Eram foarte timizi amândoi. Lui i se înroșiseră urechile, iar mie obrazii. Sandy nu îndrăznea să îmi dea întâlnire. Așa că s-a adresat verișoarei lui, uitându-se aproape imperceptibil către mine:

– Ce faceți după amiază, ieșiți la plimbare?

– Eu ies, a zis Mary uitându-se spre mine.

– Aș ieși și eu, dar pe la ce oră?

– Pe la patru este bine? a întrebat Sandy.

– Bine, ne vedem atunci. O să ies la poartă să vă aștept, am zis eu.

Așa ne-am dat prima întâlnire.

Într-o localitate mică, toți se cunosc și sunt neamuri. Așa cum era obiceiul în sat, în după-amiezile zilelor de duminică sau de sărbătoare, tinerii se plimbau în grupuri mici pe strada principală, străbătând-o la pas de la un capăt la altul al satului și salutându-i pe toți pe lângă care treceau. Oamenii stăteau pe băncile de la porți și luau aminte la comportamentul tinerilor. Devenisem un fel de vedetă în sat, iar fetele se întreceau să fie prietene cu mine ca să ne plimbăm împreună.

M-am adaptat imediat și mă simțeam deja o fică a satului, deși situația mea era una deosebită deoarece veneam în sat doar în vacanțe, în rest locuiam și învățam la București, fiind în grija bunicilor mei. Simțeam cum lumea era cu ochii pe mine, atentă la felul în care mă îmbrăcam, cum mergeam, cum și despre ce vorbeam, cu cine mă împrieteneam... Acasă mi se atrăgea mereu atenția, să am grijă ce fac și cum mă port, ca să nu pun în pericol prestigiul părinților mei.

În scurt timp am format un mic grup împreună cu Mary și cu Sandy. Vorbeam câte în lună și în stele. Dar, de departe, Sandy era cel mai ascultat dintre noi. Modul în care se exprima, felul în care te făcea să-l asculți, mă captiva din ce în ce mai mult, cu fiecare plimbare. Abia așteptam după-amiezile fericite...

Curând, fără să o spunem deschis, așteptam să intervină ceva, ca să o conducem pe Mary până la ea acasă și să ne bucurăm apoi de plimbarea în doi, ca să putem să ne mai furăm și câte o privire. Doar atât, nimic altceva. Mergeam alături unul de celălalt, păstrând o mică distanță decentă între noi. Ar fi fost un adevărat dezastru dacă ar fi observat cineva că ne atingem mâinile.